

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 16C/146/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113204338
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Vyskočová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2014:2113204338.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, v konaní vedenom sudcom JUDr. Andreou Vyskočovou, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody 175 Eur a nemajetkovej ujmy 387,24 Eur, takto

rozhodol:

I. Súd návrh zamietá.

II. Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Navrhovateľ návrhom doručeným Okresnému súdu Senica dňa 27.09.2012 žiadal, aby súd určil medzitýmnym rozsudkom, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXX dlžníkom (povinným) P. A., nar. XX.XX.XXXX (po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť exekučnej veci číslo EX 198/2005) v zákonom stanovenej lehote a aby rozhodol rozsudkom, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 175 Eur, z titulu nemajetkovej ujmy sumu 387,24 Eur a náhradu trov konania.

Navrhovateľ v návrhu zároveň vzniesol námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Senica a vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania žiadal o ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci a o prikázaní veci inému súdu.

Okresný súd Senica uznesením č.k. 6C/109/2012 - 7 zo dňa 10.10.2012 spojil na spoločné konanie súvisiace veci pod spisovými značkami od 6C/109/2012 do 6C/212 s tým, že konanie sa bude viesť pod spisovou značkou 6C/109/2012.

Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 9NcC/54/2012- 15 zo dňa 19.11.2012 rozhodol, že sudcovia Okresného súdu Senica sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci a vec prikázal na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Trnava.

Súd dňa 11.9.2014 pojednával v zmysle § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v neprítomnosti navrhovateľa, zástupcu navrhovateľa a odporcu, nakoľko odporca písomne ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní podaním doručeným súdu dňa 5.9.2014 a súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti a splnomocnený zástupca navrhovateľa svoju neúčast' na pojednávaní dňa 11.9.2014 ospravedlnil podaním doručeným súdu dňa 10.9.2014 z dôvodu kolízie s iným pojednávaním, čo nie je dôležitým

dôvodom na odročenie pojednávania, keď splnomocnený zástupca navrhovateľa ani nepostupoval v zmysle § 119 O.s.p.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom celého spisového materiálu, obsahom pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Senica sp. zn. 7Er/346/2005 a zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že navrhovateľ v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním podľa § 38 Exekučného poriadku súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. č. XXXXXXXX dlžníkom (povinným) P. A., nar. XX.XX.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil exekučnej veci číslo EX 198/2005. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Navrhovateľ pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom spísal dňa 9.16.2010 a podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Od súdu očakával poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite, teda že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Nestalo sa tak napriek tomu, že návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom. V exekučnom konaní je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o žiadosti o zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Ako dôkaz navrhovateľ označil príslušný spis exekučného súdu, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. Uviedol, že popísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005, resp. s ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Uviedol, že nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Navrhovateľ pristúpil k podaniu návrhu na zmenu súdneho exekútora po strate dôvery k exekútorovi najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, nečinnosti musel pokrývať navrhovateľ svojou aktivitou cieľenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov.

Navrhovateľ si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navrhovateľovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 Eur, na udržiavanie a správu IS 40 Eur, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50 Eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 Eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ vo veci správy a vymáhania pohľadávky sumu 175 Eur.

Navrhovateľ si zároveň uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy navrhovateľa nasledovným rizikám: riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolvencie povinného. Uviedol, že náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv a uviedol aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy a to: - neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu resp. vyvolaný

zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u navrhovateľa resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo na rovnosť v spoločnosti, - úplne zbytočné a právne nezodpovedateľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jej majiteľov, - nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy a realizácia základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite. Uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práva a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy použil navrhovateľ možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000 Sk, t. j. cca 663,88 eur. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdmi v civilnom konaní. Navrhovateľ si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky sumu 387,24 eur. Výpočet nároku uskutočnil alikvotným pomerom 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie uvedenej doktríny ústavného súdu 663,88 Eur za rok. V danej veci bol exekučný súd nečinný viac ako 225 dní.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, odporca však do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval, preto podal túto žalobu.

Odporca vo svojom vyjadrení k návrhu uviedol, že návrh navrhuje zamietnuť. V prvom rade mal za to, že návrh je zmätočný, keď v návrhu sa vyskytujú viaceré nedostatky, nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd. Navrhovateľ v žalobe síce uviedol časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Z návrhu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak navrhovateľ namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Čo sa týka prietahov v konaní navrhovateľ v návrhu neuvádza, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu. Navrhovateľ neuviedol ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania nároku, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Odporca uviedol, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.4.2012, vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli okresnému súdu doručené žaloby, je zrejmé, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, pričom poškodený podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Uviedol, že navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný.

K nesprávne úradnému postupu uviedol, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívané, že po dôjdení žiadosti súd túto predloží pôvodnému exekútorovi na

vyjadrenie a vyčíslenie trov, ako aj zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom postupu podľa § 44 ods. 9 EP. Novému exekútorovi, ktorý bol po rozhodnutí o zmene poverený, vec postúpi spolu s pôvodným spisom. K nedodržaniu 30-dňovej lehoty mohlo dôjsť v prípade, keď pôvodne poverený exekútor neposkytol potrebnú súčinnosť. Odhliadnuc od tejto skutočnosti, navrhovateľovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, a to podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu. Ak navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 OZ, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Odporca poukázal na judikatúru Ústavného súdu sp. Zn. I.ÚS 16/02, v zmysle ktorého ústavný súd síce prihliada na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky na porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, pretože sú rozhodujúce aj v týchto prípadoch všetky okolnosti danej veci. Nemusí sa teda jednať o zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Vzhľadom na povahu úkonu, zákonom ustanovenú lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony /výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora/ nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Podľa § 44 ods. 8, 9 EP pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia tohto rozhodnutia pôvodnému exekútorovi, a teda nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody. Odporca ďalej uviedol, že podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 1.1.2013 pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ uvedené nepreukázal, a preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Odporca má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má napr. predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Uviedol, že zo skutkových tvrdení uvádzaných v niektorých návrhoch navrhovateľa, k nesprávne úradnému postupu malo dôjsť v období pred marcom 2009. V prípade ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, lehota na uplatnenie nároku /premlčacia lehota/ uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o zmenu súdneho exekútora, vzhľadom k uvedenému vzniesol odporca námietku premlčania tohto nároku, ak došlo k uplynutiu 30 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009. Navrhovateľ vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou IS, udržiavanie a správu IS a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Poukázal na ust. § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., ktoré definuje skutočnú škodu ako trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk ako ušlý majetkový prospech, resp. nerozmnženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného ani za ušlý majetkový prospech. Navrhovateľ by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Navyiac navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je účelové. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Odporca má za to, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje ani množstvo podaných

žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií.

K uplatnenej nemajetkovej ujme uviedol, že podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa aj toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov, keď predseda súd nemal možnosť zjednať nápravu. Uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom navrhovateľ poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto nie sú bližšie konkretizované, a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom sa ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Uviedol, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedených návrhov nevyplýva, preto odporca nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu spojené s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Upozornil na list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D/2010 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi SR pri EÚ, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov a bolo konštatované, že „Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa....“. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkoprijemných osôb. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje odporkyňa za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Odporca uviedol, že na základe uvedených skutočností zastáva názor, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmovou a má za to, že stav, v ktorom sa navrhovateľ ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv a najmä že si uplatňuje ničím nepreukázané čiastky, či už podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, preto pre nepreukázanie splnenia základných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., odporca považuje návrh za právne neopodstatnený a žiada, aby ho súd v celom rozsahu zamietol a odporcovi priznal náhradu trov konania.

Odporca súdu oznámil, že v rozmedzí od 23.4.2012 do 25.9.2012 mu bolo doručených 43 597 žiadostí navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, vzhľadom na neobvyklé množstvo podaných žiadostí nie je možné jednotlivé žiadosti fyzicky vyhľadať, disponuje však vlastnou databázou doručených žiadostí, na základe ktorej môže potvrdiť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v predmetnej veci mu doručená bola, navrhovateľ však neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť potrebnú pre prerokovanie jeho nároku, čím bol proces predbežného prerokovania fakticky zmarený a vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nepreukázal kumulatívne splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, resp. zmaril možnosť splnenia uvedených predpokladov čo i len posudzovať, žiaden z uplatnených nárokov uspokojený nebol.

Z obsahu spisu Okresného súdu Senica spisová značka 7Er/346/2005 súd zistil, že dňa 2.8.2005 bola Okresnému súdu Senica doručená žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného: navrhovateľa, proti povinnému, pre vymożenie pohľadávky 36.000,- Sk s príslušenstvom. Okresný súd Senica poveril dňa 25.8.2005 vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Ing. Ivana Šteinerja, so sídlom exekútorského úradu Nové Mesto nad Váhom (poverenie číslo 5205 017122*). Dňa 28.9.2010 bol doručený Okresnému súdu Senica návrh na zastavenie exekučného konania pre objektívnu nemajetnosť povinného a dňa 7.10.2010 vyúčtované trovy exekučného konania. Okresný súd Senica Uznesením č.k. 7Er/346/2005 - 21 zo dňa 29.4.2011 exekúciu zastavil z dôvodu nemajetnosti povinného a rozhodol aj o náhrade trov exekúcie. V spise sa žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora nenachádzal.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon“), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 4 zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods. 4 zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa § 17 ods. 2 zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia /oznámenia/ rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a vzhľadom na zistené skutočnosti súd dospel k záveru, že návrh nebol podaný dôvodne. Navrhovateľ sa podaním adresovaným priamo odporcovi domáhal v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. predbežného prerokovania a

uspokojenia nároku na náhradu škody. Do podania návrhu na súd šesťmesačná lehota neuplynula, avšak súd vo veci rozhodoval po uplynutí šesťmesačnej lehoty od prijatia predmetnej žiadosti odporcom, návrh tak súd nepovažoval za predčasný.

Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody za nesprávny úradný postup z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Súd preto zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Súd z vykonaného dokazovania zistil, že exekučné konanie bolo v predmetnej veci začaté na návrh oprávneného, doručený Exekútorškému úradu Mgr. Ing. Ivanovi Šteinerovi dňa 28.7.2005, pričom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 2.8.2005. Žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora sa v predmetnom spise nenachádzal a Okresný súd Senica rozhodol dňa 29.4.2011 o návrhu súdneho exekútora tak, že exekúciu zastavil z dôvodu, že majetok povinného nestačil ani na úhradu trov exekúcie. Exekučný súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nakoľko v spise sa žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora nenachádzal, ktorú skutočnosť oznámil súd navrhovateľovi spolu s predvolaním na pojednávanie a navrhovateľ sa žiadnym spôsobom k tejto skutočnosti nevyjadril a ani nenavrhol žiadnym spôsobom doplniť dokazovanie, ani žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora súdu nepredložil. Navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 225 dní, avšak žiadnym spôsobom tieto tvrdenia nepreukázal. Súd i napriek vyššie uvedenému považuje za potrebné uviesť, že v exekučnom konaní v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona oprávnenie i povinnosť vykonávať úkony exekučného konania.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 514/2003 Z.z. je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ nepreukázal existenciu škody, ani jej výšku a nároky, ktoré si uplatňuje, sú hypotetické. Navrhovateľ vyčíslil uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca bez ohľadu na dĺžku trvania preťahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou IS, udržiavanie a správu IS a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Navrhovateľ mal v tomto konaní na preukázanie vzniknutej škody predložiť dôkazy preukazujúce škodu pri tejto individuálnej pohľadávke. Navyiac navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém v období pred spornými exekúciami i po nich. Požadované paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti nie sú skutočnou škodou. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Skutočnú škodu je potrebné preukázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo prísť k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody a súd potom nemôže preskúmať predmetný nárok. Súd má za to, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik, a ani výšku skutočnej škody. Taktiež nebola preukázaná zákonná podmienka príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a konaním exekučného súdu, pretože nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel prikročiť k vymáhaniu formou exekúcie. Ide o náklady, ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie a došlo by tak k duplicitnému plneniu.

Ako už bolo konštatované, majetková škoda nebola preukázaná a nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej či primeranej lehoty, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci v odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nepreukázal, že by povinný subjekt zanikol, že by dochádzalo ku konaniu smerujúcemu k zániku subjektu, pričom zákon i v takom prípade umožňuje uplatnenie si pohľadávky v dedičskom, konkurznom a inom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní a aj dôvodom na samotné uzavretie zmluvy o úvere. Tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba, pričom navrhovateľ poukazuje aj na zánik podnikateľských aktivít a plánov, ale tieto bližšie nekonkretizoval a taktiež navrhovateľ nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany súdu. Okolnosti každého prípadu sú osobitné a vychádzajú

z paušálnej sumy 663,88 Eur za každý rok prietahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd vychádza aj z významu sporu pre navrhovateľa a aj z toho, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ navrhovateľ tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov, keď predseda súdu nemal možnosť zjednať nápravu. Skutočnosť, že vo veci išlo o prietah, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením, čo z uvedenej žaloby nevyplýva, preto navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa, považuje súd za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa a súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce a vylučuje možnosť priznania prípadného nároku navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Navrhovateľ teda nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Podľa súdu sa navrhovateľ snaží predmetným podaním eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite, ktorá i podľa súdnej praxe nie je v súlade s dobrými mravmi.

V konaní odporca vzniesol námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009 - o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, nakoľko žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora sa v spise nenachádza, a preto sa súd vznesenou námietkou premlčania ani nezaoberal.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď ani žiadny návrh na zmenu súdneho exekútora sa v spise nenachádzal, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim podľa navrhovateľa v tom, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Navrhovateľ nepreukázal svoj nárok, nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok, preto súd návrh ako nedôvodný zamietol.

Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože nepreukázal, že by mu trovy konania vznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Trnave.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané a datované. Ďalej musí byť v odvolaní uvedené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

§ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

§ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

§ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

§ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

§ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

§ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
§ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
§ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
§ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
§ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
§ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
§ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
§ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.